

6'2007

З М І С Т

Державно-правове творення	
АВЕР'ЯНОВ В. Закон про Кабінет Міністрів України: результати доктринального тлумачення.....	3
КНЯЗЕВИЧ Р. Конституційно-правові підстави для прийняття нової Конституції України	9
До адміністративно-правової реформи	
КУЗЬМЕНКО О. Щодо доцільності запровадження інституту адміністративних послуг	15
Проблеми місцевого самоврядування	
ЗАДОРОЖНЯ Г. Специфіка нормотворчої діяльності органів місцевого самоврядування	18
Питання теорії	
МІРОШНИЧЕНКО М. Системно-інформаційний підхід у контексті методологічного забезпечення наукового аналізу проблем теорії правової системи України	22
ЗАМОРСЬКА Л. Поняття «нормативності права»: теоретичний аспект	26
Право, економіка, фінанси	
ЧЕРНАДЧУК В. Окремі питання юридичного змісту бюджетних правовідносин	30
СИНКОВА О. Правове регулювання стандартизації системи звітності і обліку	33
ПІДДУБНА Д. Класифікація державних органів та їх повноважень у сфері податкового обліку	36
ЯКИМЧУК Н. Визначення бюджетних установ, які набувають статус розпорядника бюджетних коштів	40
УРКЕВИЧ В., БРАНІЦЬКИЙ О. Заборона відчуження земель сільськогосподарського призначення	46
КРАВЧУК В. Формування статутного капіталу юридичної особи	49
АБРАМОВА В. Характеристика нерухомості, що може бути предметом іпотеки	53
ОСЛАВСЬКИЙ М. Особливості здійснення фінансового контролю в процесі виконання Державного бюджету	57
Питання трудового права	
АНДРІЙ В. Трудові права людини у системі природного та позитивного права	61
ШУЛЬЖЕНКО І. Виникнення службово-трудова правовідносин з жінками	65
Судова практика	
ЛУСПЕНИК Д. Особливості підготовки цивільних справ до розгляду в суді апеляційної інстанції	69
Пропозиції до законодавства	
ГОЛОСНІЧЕНКО Д. Делеговані повноваження та форми їх передачі в органах виконавчої влади	75
МАКАРЕНКО О. Конституційний порядок надання Верховною Радою України згоди на обов'язковість міжнародних договорів в Україні	78
КОВАЛЬ М., КІНАШ О. Організаційно-правове реформування досудового слідства	83
РОМАНКО С. Особливості економіко-правового механізму забезпечення екологічної безпеки	85
КАРПУСЬ А. Інформатизація органів прокуратури: стан і перспективи	89
ГОГУСЬ Т. Реалізація повноважень органів прокуратури в суді	90
СКАКУН Ю. Місце попереднього договору в системі цивільно-правових договорів	93
СТЕЦЕНКО С., СЕНЮТА І. Законодавче забезпечення охорони здоров'я в Україні	96
Питання інтелектуальної власності	
ЯРОШЕВСЬКА Т. Договір про гідну винагороду за створений службовий винахід	101
Дискусії та обговорення	
ТИМОШЕНКО В. Примус як мотив поведінки	104
МАРЧАК В. Критерії обмеженої осудності	107
ЧЕРНАДЧУК Т. Держава як суб'єкт фінансових правовідносин	112
ТКАЧЕНКО В. Вчинення злочину за попередньою змовою групою осіб як форма співучасті	115
Питання кримінології	
ЧЕХАНЮК Л. Вдосконалення законодавства України щодо захисту жертв насильства у сім'ї	119
ГУБАНОВА О. Особистість гвалтівника: щодо статі злочинця	122
Історія правових інституцій	
ДМИТРИЄВА Ю. Виникнення та розвиток інституту простого товариства	126
Сторінки історії	
МИЦІК І. Зміна правовідносин між державою і громадянином у СРСР у 1950-х — першій половині 1960-х років	131
МАЦЬКЕВИЧ М. Рецепція австрійської державно-правової культури в Галичині в 1771—1918 рр.	134
ЛЮБЧЕНКО Д. Види злочинів у кримінальному праві Гетьманщини за універсалами	138
На міжнародно-правові теми	
ЧОРНОУС Ю. Міжнародно-правова допомога у розслідуванні злочинів: сучасний стан та перспективи розвитку	141
Правове життя	
КРЕСІН О., ТКАЧЕНКО О. Національна держава і право в умовах глобалізації	146
ПОЛЕШКО А. «Круглий стіл» з проблеми застосування Цивільного кодексу України	150
Рецензії	
ВРОНОВА Л. Виміри демократії: сучасний науковий погляд на актуальну проблему	152
ПАНАСЮК О. Соціальний захист як наслідок правової регламентації сучасного типу суспільної взаємодії	154

Держава як суб'єкт фінансових правовідносин

Т. ЧЕРНАДЧУК

(Сумський національний аграрний університет)

Одним зі структурних елементів фінансових правовідносин є їх суб'єкти. У теорії фінансового права традиційно виокремлюють наступних суб'єктів цих відносин: а) суспільно-територіальні утворення; б) колективні суб'єкти; в) індивідуальні суб'єкти. М.П.Кучерявенко звертає увагу на те, що в першу чергу суб'єктом фінансових правовідносин виступає Україна — суверенна держава, як правило, в особі державних органів[2]. Інші автори суб'єктами вважають суспільно-територіальні утворення (держава, автономні та адміністративно-територіальні утворення), органи державної влади та управління, органи місцевого самоврядування, підприємства та інші комерційні (господарські) організації різних організаційно-правових форм і форм власності[1]. На думку А.Г.Пауля, якщо суб'єктами бюджетних прав як виду фінансових можуть бути як суспільно-територіальні утворення, так і органи державної влади та місцевого самоврядування, то суб'єктами бюджетно-процесуальних правовідносин можуть бути лише органи державної влади та місцевого самоврядування, які виступають як від власного імені, так і від імені відповідних суспільно-територіальних утворень[7].

Отже, у фінансово-правовій літературі склалася різні підходи щодо визначення кола суб'єктів фінансових правовідносин, їх співвідношення з такою категорією, як суб'єкти фінансового права. Це зумовлено тим, що фінансове право, будучи регулятором суспільних відносин у сфері фінансової діяльності, встановлює моделі нормативних приписів, відповідно до яких повинні діяти суб'єкти фінансового права. Основною функцією таких моделей є забезпечення повноти, узгодженості, несуперечливості і чіткості викладення правових приписів, що дозволить змодельовати фінансові правовідносини.

Розглядаючи бюджетні правовідносини, Н.І.Хімичева підкреслює, що право на бюджет є основним із матеріальних бюджетних прав, яке належить державі або адміністративно-територіальному утворенню, визначає саме їх правосуб'єктність, а не правосуб'єктність державних органів чи органів місцевого самоврядування. В цьому, на думку автора, знаходить свій прояв конституційне положення, що носієм суверенітету є

народ. Із права на бюджет виходить комплекс різних матеріальних бюджетних прав, які належать названим суб'єктам. Це права на отримання і включення до бюджету певних доходів, на використання їх на економічні, соціальні та інші потреби території. З цим пов'язані відповідні обов'язки цих суб'єктів[10].

Вступаючи у фінансові правовідносини, суб'єкти реалізують свою компетенцію. Такі відносини Ю.А.Тихомиров визначив як компетенційні відносини. Первісним джерелом таких відносин, на його думку, є держава. Вона виконує подвійну роль — як цілісний суб'єкт права і як система взаємопов'язаних інститутів і структур, які здійснюють її функції[9]. Уявляється, що ці інститути та структури і виступають безпосередніми суб'єктами фінансових правовідносин, тобто реальними учасниками цих правовідносин. А державу можна розглядати як опосередкований або представницький суб'єкт бюджетних правовідносин.

О.Е.Лейст звернув увагу на те, що держава, будучи централізованою ієрархією посадових осіб, апарату управління та примусу, виступає як відокремлена від інших соціальних груп сила, яка монополією володіє правом прийняття загальнообов'язкових рішень і примусу щодо їх виконання[6]. Отже, проблема визнання держави суб'єктом фінансових правовідносин не знайшла свого остаточного вирішення як на загальнотеоретичному, так і на галузевому рівнях. Тому постає завдання розглянути існуючі підходи щодо визнання держави суб'єктом фінансових правовідносин, доповнити та розвинути їх з урахуванням сучасного стану як науки фінансового права, так і перспектив розвитку фінансових правовідносин. На нашу думку, дослідження держави як суб'єкта фінансових правовідносин більш ефективно можна здійснити на прикладі бюджетних правовідносин як виду фінансових.

Держава визнається суб'єктом бюджетного права за умови закріплення за нею, а не за державними органами матеріальних і процесуальних бюджетних прав у законодавстві. Ці права повинні належати державі, а не державним органам. Основним серед цих прав є право на бюджет. Пунктом 3 ч. 1 ст. 7 Бюджетного кодексу України (далі — БК України) встановлено, що держава коштами дер-

жавного бюджетні республіки вання. На висновку, ний бюджет на не звобов'язані стративно

Відпо може пер місцевому видатків. ких дефіні відповідний борг- жави, яка шених бор

Аналі ви стверд еться як су вказівкою відповідно здійснення належить д іти за дор Відповідно ний внутрі гарантуєт нодержавн чи неналеж жава як вла своїм майн

Кошти власності д жавної влас Органи дер права власн ного імені і інтересах д та єдиним д органи держ органів, а волю, здійс опосередко правовим у ми владного

Р.О.Хал ве становит визначає оск бере участь. визначає кол яких вона права, держ може виступ імені і за її

жального бюджету не несе відповідальності за бюджетні зобов'язання органів влади Автономної республіки Крим та органів місцевого самоврядування. На підставі аналізу цієї норми можна дійти висновку, що саме держава має право на державний бюджет, а не державні органи, а далі вказується на невідповідальність держави за бюджетними зобов'язаннями представницьких органів адміністративно-територіальних утворень.

Відповідно до ст. 85 БК України держава може передавати Раді Міністрів АРК чи органам місцевого самоврядування право на здійснення видатків. Посилання на державу міститься і в деяких дефініціях Бюджетного кодексу. Наприклад, відповідно до п. 16 ч. 1 ст. 1 БК України державний борг — це загальна сума заборгованості держави, яка складається з усіх випущених і непогашених боргових зобов'язань держави.

Аналіз бюджетного законодавства дає підстави стверджувати, що держава не завжди визначається як суб'єкт бюджетного права, а підміняється вказівкою на державні органи. Так, наприклад, відповідно до ч. 1 ст. 16 БК України «право на здійснення внутрішніх та зовнішніх запозичень... належить державі в особі Міністра фінансів України за дорученням Кабінету Міністрів України. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про державний внутрішній борг України» державний борг гарантується всім майном, що перебуває у загальнодержавній власності. Отже, в разі невиконання чи неналежного виконання своїх зобов'язань держава як власник майна несе відповідальність усім своїм майном.

Кошти Державного бюджету є об'єктом права власності держави, і тому суб'єктом права державної власності слід визнати державу в цілому. Органи державної влади діють не як суб'єкти права власності, оскільки вони діють не від власного імені і не у своєму інтересі, а від імені і в інтересах держави в цілому, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади, в якій є народ. Через органи державної влади здійснюється воля не цих органів, а народу, який може висловити свою волю, здійснивши владу як безпосередньо, так і опосередковано. Держава, виступаючи публічно-правовим утворенням, наділяється усіма ознаками владного суб'єкта.

Р.О.Халфіна звернула увагу на те, що особливе становище держави, яка виражає волю народу, визначає особливості правовідносин, в яких вона бере участь. Будучи носієм суверенітету, держава визначає коло відносин, безпосереднім учасником яких вона є[11]. Будучи суб'єктом бюджетного права, держава в бюджетних правовідносинах не може виступати безпосереднім учасником. Від її імені і за її дорученням діють органи державної

влади, які і є безпосередніми суб'єктами бюджетних правовідносин, а державу можна визначити як опосередкований (але все ж таки основний) суб'єкт цих правовідносин, волю якого і виконують її органи. Цього не заперечує в подальшому Р.О.Халфіна, звертаючи увагу на те, що діяльність держави опосередковується численними та різноманітними правовідносинами, в яких беруть участь органи управління, організації, установи, що виступають самостійними суб'єктами[11], реалізуючи надану (точніше — делеговану) державою компетенцію. І тому держава, будучи безпосереднім суб'єктом бюджетного права, бере участь у бюджетних правовідносинах через управлених суб'єктів — органів державної влади, наділених бюджетною компетенцією, які, реалізуючи свою компетенцію, стають суб'єктами бюджетних правовідносин (безпосередніми, реальними), діючи від імені держави (опосередкований суб'єкт).

Місце держави в системі суб'єктів бюджетних правовідносин визначається її виключною бюджетною компетенцією та особливостями як владного суб'єкта. Однак, як зазначає Е.А.Ровинський, у відносинах певної частини грошових коштів держава безпосередньо здійснює право володіння, користування та розпорядження, сама здійснює їх мобілізацію та використання. Стосовно іншої частини вона надає право володіння, користування та розпорядження державним підприємствам та організаціям[8]. Саме цим закладаються концептуальні засади щодо характеристики держави як суб'єкта бюджетних правовідносин, де держава виступає не тільки як владний суб'єкт, а й як суб'єкт правовідносин, який видає приписи щодо грошових коштів, які перебувають у його власності, і вимагає їх виконання. Тому, як слушно зазначає М.П.Кучерявенко, у цих випадках держава виступає як владний власник надходжень[5] і як владний розпорядник цих коштів.

Право державної власності здійснюють органи державної влади від імені держави, які наділені державно-владними повноваженнями. Державно-владні повноваження характеризуються тим, що державний орган, будучи наділений правом видання юридичних актів, які містять обов'язкові загальні та індивідуальні приписи, повинен спиратися не тільки на переконання та примус, а й на матеріальне забезпечення приписів цих актів, завдяки можливості розпоряджатися певною частиною коштів з державного бюджету. В категорії державно-владного повноваження наочно проявляється органічний взаємозв'язок держави і права, механізму держави в цілому та окремого державного органу.

Загальновизнаним в юридичній літературі є те, що держава виступає як ціле, беручи участь у цілому ряді правовідносин, і як ціле є суб'єктом

ть комплексу різ-
ав, які належать
на отримання і
ходів, на вико-
оціальні та інші
зані відповідні
правовідносини,
цію. Такі відно-
компетенційні
аких відносин,
конує подвійну
як система вза-
р, які здійсню-
ді інститути та
ними суб'єкта-
р або реальними
А державу можна
представниць-
ин.

що держава,
ю посадових
у, виступає як
їх груп сила, яка
їх загальноо-
одо їх виконан-
держави суб'єк-
айшла свого
отеоретично-
у постає зав-
одо визнання
правовідносин,
анням суча-
права, так і
авовідносин.
як суб'єкта
ш ефективно
жетних право-

бюджетного
е за держав-
цесуальних
тава повинні
інам. Основ-
ет. Пунктом 3
і (далі — БК
оштами дер-

жавного бюджету не несе відповідальності за бюджетні зобов'язання органів влади Автономної республіки Крим та органів місцевого самоврядування. На підставі аналізу цієї норми можна дійти висновку, що саме держава має право на державний бюджет, а не державні органи, а далі вказується на невідповідальність держави за бюджетними зобов'язаннями представницьких органів адміністративно-територіальних утворень.

Відповідно до ст. 85 БК України держава може передавати Раді Міністрів АРК чи органам місцевого самоврядування право на здійснення видатків. Посилання на державу міститься і в деяких дефініціях Бюджетного кодексу. Наприклад, відповідно до п. 16 ч. 1 ст. 1 БК України державний борг — це загальна сума заборгованості держави, яка складається з усіх випущених і непогашених боргових зобов'язань держави.

Аналіз бюджетного законодавства дає підстави стверджувати, що держава не завжди визначається як суб'єкт бюджетного права, а підміняється вказівкою на державні органи. Так, наприклад, відповідно до ч. 1 ст. 16 БК України «право на здійснення внутрішніх та зовнішніх запозичень... належить державі в особі Міністра фінансів України за дорученням Кабінету Міністрів України. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про державний внутрішній борг України» державний борг гарантується всім майном, що перебуває у загальнодержавній власності. Отже, в разі невиконання чи неналежного виконання своїх зобов'язань держава як власник майна несе відповідальність усім своїм майном.

Кошти Державного бюджету є об'єктом права власності держави, і тому суб'єктом права державної власності слід визнати державу в цілому. Органи державної влади діють не як суб'єкти права власності, оскільки вони діють не від власного імені і не у своєму інтересі, а від імені і в інтересах держави в цілому, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади, в якій є народ. Через органи державної влади здійснюється воля не цих органів, а народу, який може висловити свою волю, здійснивши владу як безпосередньо, так і опосередковано. Держава, виступаючи публічно-правовим утворенням, наділяється усіма ознаками владного суб'єкта.

Р.О.Халфіна звернула увагу на те, що особливе становище держави, яка виражає волю народу, визначає особливості правовідносин, в яких вона бере участь. Будучи носієм суверенітету, держава визначає коло відносин, безпосереднім учасником яких вона є [11]. Будучи суб'єктом бюджетного права, держава в бюджетних правовідносинах не може виступати безпосереднім учасником. Від її імені і за її дорученням діють органи державної

влади, які і є безпосередніми суб'єктами бюджетних правовідносин, а державу можна визначити як опосередкований (але все ж таки основний) суб'єкт цих правовідносин, волю якого і виконують її органи. Цього не заперечує в подальшому Р.О.Халфіна, звертаючи увагу на те, що діяльність держави опосередковується численними та різноманітними правовідносинами, в яких беруть участь органи управління, організації, установи, що виступають самостійними суб'єктами [11], реалізуючи надану (точніше — делеговану) державою компетенцію. І тому держава, будучи безпосереднім суб'єктом бюджетного права, бере участь у бюджетних правовідносинах через управлених суб'єктів — органів державної влади, наділених бюджетною компетенцією, які, реалізуючи свою компетенцію, стають суб'єктами бюджетних правовідносин (безпосередніми, реальними), діючи від імені держави (опосередкований суб'єкт).

Місце держави в системі суб'єктів бюджетних правовідносин визначається її виключною бюджетною компетенцією та особливостями як владного суб'єкта. Однак, як зазначає Е.А.Ровинський, у відносинах певної частини грошових коштів держава безпосередньо здійснює право володіння, користування та розпорядження, сама здійснює їх мобілізацію та використання. Стосовно іншої частини вона надає право володіння, користування та розпорядження державним підприємствам та організаціям [8]. Саме цим закладаються концептуальні засади щодо характеристики держави як суб'єкта бюджетних правовідносин, де держава виступає не тільки як владний суб'єкт, а й як суб'єкт правовідносин, який видає приписи щодо грошових коштів, які перебувають у його власності, і вимагає їх виконання. Тому, як слушно зазначає М.П.Кучерявенко, у цих випадках держава виступає як владний власник надходжень [5] і як владний розпорядник цих коштів.

Право державної власності здійснюють органи державної влади від імені держави, які наділені державно-владними повноваженнями. Державно-владні повноваження характеризуються тим, що державний орган, будучи наділений правом видання юридичних актів, які містять обов'язкові загальні та індивідуальні приписи, повинен спиратися не тільки на переконання та примус, а й на матеріальне забезпечення приписів цих актів, завдяки можливості розпоряджатися певною частиною коштів з державного бюджету. В категорії державно-владного повноваження наочно проявляється органічний взаємозв'язок держави і права, механізму держави в цілому та окремого державного органу.

Загальновизнаним в юридичній літературі є те, що держава виступає як ціле, беручи участь у цілому ряді правовідносин. і як ціле є суб'єктом

ть комплексу різ-
ів, які належать
на отримання і
оходів, на вико-
ціальні та інші
зані відповідні

равовідносини,
цію. Такі відно-
компетенційні
аких відносин,
конує подвійну
як система вза-
р, які здійсню-
ці інститути та
іними суб'єкта-
іто реальними
державу можна
представниць-
ин.

що держава,
ю посадових
виступає як
руп сила, яка
тя загальноо-
їх виконан-
жави суб'єк-
айшла свого
теоретично-
постає зав-
до визнання
вовідносин,
анням сува-
права, так
вовідносин,
як суб'єкта
ефективно
них право-

юджетного
за держав-
есуальних
да повинні
ам. Основ-
Пунктом 3
палі — БК
тами дер-

багатьох майнових правовідносин. На думку С.Ф.Кеческяна, держава стає суб'єктом правовідносин в усіх випадках, якщо на будь-кого покладатись обов'язок. Іншими словами, обов'язок щодо держави в розумінні необхідності дотримуватися приписів правових норм, що виходять від держави, і в тих випадках, коли є конкретні управомочені особи[4].

Н.І.Хімічева звернула увагу на таку характерну особливість кола суб'єктів фінансового права, як участь у правовідносинах органів не тільки виконавчої, а й представницької влади. Компетенція відповідного органу розподіляється між його структурними підрозділами і посадовими особами і внаслідок своєї обов'язковості потребує від них активних дій[10].

Органи державної влади, будучи суб'єктами фінансового права, одночасно є уповноваженими державою органами. Ці органи, будучи наділені компетенцією в сфері фінансової діяльності, перебувають у постійно триваючих відносинах з державою і уповноважені виражати державну волю у визначених їм державою межах. Однак М.В.Карасьова звертає увагу на те, що мають місце випадки, коли компетенція органу державної влади не впливає на його вступ у бюджетні правовідносини та участь в них. Як приклад, автор наводить правовідносини з приводу бюджетних асигнувань органів державної влади, стверджуючи, що такого роду відносини не пов'язані з їх владними повноваженнями, а процедура отримання бюджетних асигнувань є

такою, як і для будь-якої іншої бюджетної установи. Отже, правосуб'єктність органу державної влади у правовідносинах з отримання бюджетних асигнувань та виконання бюджетних кошторисів визначається статусом бюджетної установи[3]. Беззаперечним є те, що бюджетне асигнування є повноваженням, наданим розпоряднику бюджетних коштів відповідно до бюджетного призначення на взяття бюджетного зобов'язання та здійснення платежів з конкретною метою в процесі виконання бюджету. Таким чином, це є не владне повноваження, що ще раз підтверджує висловлену раніше тезу про подвійність правового статусу органу державної влади у бюджетних правовідносинах (в одних випадках — як управнений суб'єкт, в інших — як зобов'язаний).

Таким чином, у фінансових правовідносинах держава виступає як опосередкований (уявний) суб'єкт, а безпосередніми (реальними) суб'єктами є органи державної влади. В цих правовідносинах фактично формується спеціальний блок владних суб'єктів, які представляють державу і організуються за принципами: по-перше, частини єдиного цілого, тобто органів, які представляють державу в бюджетних правовідносинах, по-друге, частини і цілого, що відтворює відносини між державою та управненими суб'єктами бюджетних правовідносин, та, по-третє, як відносин між частинами всередині цілого, тобто будучи як управненими, так і зобов'язаними суб'єктами бюджетних правовідносин.

Використані матеріали:

1. Бюджетное право: Учеб. пособие для вузов / Н.Д.Эриашвили, О.В.Старовойтова, Д.А.Ремиханова и др. Под ред. проф. А.М.Никитина. — М.: ЮНИТИ-ДАНА, Закон и право, 2001. — С. 29—35.
2. Науково-практичний коментар Бюджетного кодексу України // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. — 2003. — № 10. — С. 7.
3. Карасьова М.В. Финансовое правоотношение. — М.: Изд-во НОРМА, 2001. — С. 119—120.
4. Кеческян С.Ф. Правоотношения в социалистическом обществе. — М., 1958. — С. 129.
5. Кучерявенко Н.П. Курс налогового права. В 6 т. Т. II. Введение в теорию налогового права. — Х.: Легас, 2004. — С. 379.
6. Лейст О.Э. Сущность права. Проблемы теории и философии права. — М.: ИКД "Зеркало-М", 2002. — С. 126.
7. Пауль А.Г. Процессуальные нормы бюджетного права / Под общ. ред. М.В.Карасевой. — СПб.: Питер, 2003. — С. 135—136.
8. Ровинский Е.А. Основные вопросы теории советского финансового права. — С. 146.
9. Теория компетенции / Ю.А.Тихомиров. — М., 2001. — С. 106.
10. Финансовое право: Учебник / Отв. ред. Н.И.Химичева. — М.: Юрист, 1999. — С. 48. — С.148.
11. Халфина Р.О. Общие учения о правоотношении. — М.: Юридическая литература, 1974. — С. 163—164, 168.

Вчинення як фор

В.ТКАЧЕ,
(Київський)

При характерній часті небажаних дій, які здійснюються з боку держави, слід з'ясувати його су підтримки є осіб вчинити наявності ж вчинення дії, виступає доведіть підтвердити сліди злочинним шляхом, востер ухилився від спільної декількох осіб це не просто "Механізм" писав у свій пільної сили беруть участь неподільної нової виробного силою. Хоча всі вою групою ною для виглумачення діяльності, а бляма не знайшла вжиття, хоча питання про участь у спільній виконанні даної іншими, перевчиненням з. Зазначені багатьох скопює: відповідей, іншим відповідного гасється тенді

О.В.Ткаченко,